

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.127 van 26 maart 2009
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, uw beide ouders behoren tot de Kissi-etnie, en u bent opgegroeid in Caldwell Road, Monrovia. Uw vader maakte deel uit van de Poro Society maar besliste op een bepaald moment om het genootschap de rug toe te keren. Hij bekeerde zich tot het christendom en legde u en de andere kinderen uit wat de geheimen van de Society waren. U kwam te weten dat er binnen de Sande Society een ritueel gevolgd wordt waarbij vrouwen worden besneden en hij bracht jullie ook op de hoogte van de praktijken bij de Poro Society. Omdat uw vader de geheimen had bloot gelegd, werd hij door de leden van de Society onder druk gezet om u en uw broer (A. B.) (Cg. 07/12126, O.V. 6.078.657) lid te maken van respectievelijk de Sande en de Poro Society. Hij weigerde dit te doen maar moest samen met uw moeder het land uitvluchten om zijn leven te redden. U en uw broer (A.) werden ondergebracht bij een zus van uw vader die iets verder woonde. Jullie bleven school lopen in de Assembly of God Mission. Op een dag, in 2007, kwamen de leden van de Poro Society te weten dat u en uw broer bij een tante verbleven. Op haar beurt werd zij onder druk gezet opdat jullie zouden toetreden tot de Society. Uw tante weigerde aanvankelijk maar toen de druk werd opgedreven maakte ze in het geheim een afspraak voor jullie initiatie. U en uw broer (A.) kwamen dit te weten via uw vriendin (T.). Jullie beslisten onmiddellijk hulp te zoeken. Samen met uw broer ging

u aangifte doen bij de politie maar jullie kregen er te horen dat ze geen munitie hadden om jullie te helpen. Daarop vroegen jullie hulp aan de vredehandhavers van de Verenigde Naties. Van hen kregen jullie te horen dat ze niet voor dergelijke traditionele zaken naar Liberia waren gekomen. Jullie brachten de nacht buiten door en de volgende morgen zochten jullie jullieneef op die in de haven werkt. Hij gaf jullie geld om voedsel te kopen en 's avonds konden jullie overnachten in zijn kantoor. Op maandag stelde hij jullie voor aan een blanke man. Deze bracht jullie aan boord van een schip dat op zaterdagavond aanmeerde in de haven van Antwerpen. Op 2 mei 2007 wendden u en uw broer (A. F. B.) zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startten er jullie asielprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaarde op de vlucht te zijn geslagen voor de leden van de Society die u wilden initiëren omdat uw vader met u en de andere kinderen had gesproken over de geheime praktijken binnen de Society. De door u afgelegde verklaringen laten echter toe te twijfelen aan de onmogelijkheid waarin u stelt te verkeren om te ontkomen aan een 'gedwongen initiatie van de Sande Society'. Tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw oudere broer (I. T. B.) (Cg. 99/25680, O.V. 4.881.982) brengen daarenboven de waarachtigheid van uw verklaringen in het gedrang.

U verklaarde te zijn geboren en opgegroeid in Monrovia, Caldwell Road. U hebt school gelopen in de 'Assembly of God mission school' (Cg, dd. 25 maart 2008, verder Cg I, p.6). U verklaarde dat uw ouders Liberia zijn ontvlucht omdat ze bedreigd werden door de Poro Society opdat u en uw broer zouden toetreden tot de Society (Cg I, p.4). Het houdt vooreerst geen steek dat jullie niet werden meegenomen door jullie ouders toen ze op de vlucht sloegen aangezien u en uw broer toch ook gevisieerd werden. Voorts blijken de maatregelen die werden genomen om jullie 'in veiligheid te brengen' bijzonder weinig om het lijf te hebben. Vóór de bedreigingen van de Poro Society liepen zowel u als uw broer school in de Assembly of God mission school. Ook nadat jullie werden ondergebracht bij jullie tante, bleven jullie onderwijs volgen in dezelfde school. U bent op achtjarige leeftijd verhuisd naar uw tante en u verklaart uiteindelijk pas in april 2007 Liberia te zijn ontvlucht omwille van bedreigingen door de Society. U verklaarde dat de woning van uw tante niet ver verwijderd is van uw ouderlijke woning (Cg dd. 3 juni 2008, verder Cg II, p.2). Door nog steeds naar dezelfde school te gaan en in dezelfde buurt te blijven wonen, dient te worden geconcludeerd dat er geen sprake kan zijn van een vrees voor gedwongen initiatie. U verklaarde dat de kerk tegen de Society is en ze u dus niet van daar kunnen meenemen. U zei ook nog dat ze niet wisten dat jullie bij jullie tante waren ingetrokken (Cg II, p.3). Dit alles is veelzeggend over de macht die u de Society toedicht. Uw vrees voor vervolging door de Sande Society dient dan ook in ernstige mate te worden gerelativeerd te meer daar u geen namen kon geven van personen die u zochten (Cg I, p.8). Bovendien blijkt hier tevens uit dat de personen die jullie in veiligheid brachten het risico op problemen met hetzij de Sande Society hetzij de Poro Society bijzonder laag inschatten. De reden die uw oudere broer Isaac dan weer gaf waarom u en Rebecca werden ondergebracht bij uw tante is van geheel andere aard. Hij verklaarde immers dat jullie moeder omwille van gezondheidsproblemen jullie beiden naar jullie tante stuurde en dat jullie apart naar haar werden gebracht, eerst uw broer (A.) en daarna u (zie gehoorverslag Isaac, dd. 30 mei 2008, p.4). U verklaarde daarentegen dat u en uw broer samen naar jullie tante werden gebracht en verwees hierbij uitsluitend naar de Sande en de Poro Society (Cg II, p.2, 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zei u dat Isaac niet bij jullie was op het moment dat jullie vertrokken naar jullie tante (Cg II, p.3). Gelet op uw jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen is het echter niet onredelijk om te veronderstellen dat uw broer Isaac zich de gebeurtenissen nauwkeuriger zou herinneren.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat jullie broer (I.) verklaarde dat broer ((D.)) en zus ((E.)) -volgens de verklaringen van jullie broer (I.) (zie gehoorverslag Isaac, p. 2)- een broer en zus van dezelfde ouders als de uwe, momenteel woonachtig zijn in

Monrovia (zie gehoorverslag Isaac, p. 11). Dit gegeven is niet onbelangrijk, aangezien hun verblijf in Monrovia er op wijst dat uw overige familieleden klaarblijkelijk geen problemen hebben met de Society.

Uit voorgaande opmerkingen blijkt voldoende dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u een gegronde vrees voor vervolging hebben om door de Sande Society tegen uw wil te worden geïnitieerd en besneden te worden.

De door u ingeroepen problemen zijn ongeloofwaardig en u hebt verder geen elementen aangebracht, noch blijkt uit de informatie over Liberia waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde geboortecertificaat (met registratienummer VHS-029288) brengt geen wijzigingen aan voorgaande bemerkingen aangezien uw identiteit hier in vraag wordt gesteld. Het ondersteunend schrijven van (J. T. S.) van de 'Assembly of god Church' kan gezien de hierboven gemaakt opmerkingen bezwaarlijk nog in overweging worden genomen. Om bewijskrachtig te zijn, moet een document een verhaal ondersteunen dat samenhangend en geloofwaardig is, hetgeen in casu niet het geval is. De problemen vermeld in het krantenartikel waarvan uw broer (I. J. B.) aan het woord komt, spelen zich af in Nimba county. Uw problemen komen niet aan bod in dit artikel.

U hebt geen documenten aangebracht, die een controle van uw reisweg mogelijk maken.

Er kan nog worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw broer (A. F. B.) eveneens werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De asielaanvraag van uw broer (I. T. B.) (Cg 99/25680, O.V. 4.881.982) werd afgesloten zonder voorwerp op basis van artikel 55 van de Vreemdelingenwet op 24 augustus 2005.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2.1. Verzoekster vraagt de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek al dan niet ambtshalve te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?"*.

2.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03 uitdrukkelijk dat "het Handvest geen bindend rechtsinstrument is". Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; R.v.St. 7 juli 2006, nr. 161.169).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS

hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

Voormelde prejudiciële vraag is derhalve niet dienstig ter beoordeling van onderhavig beroep.

3.1. Verzoekster vraagt de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”*.

3.2. Er is geen Lidstaat procespartij doch wel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg is voormelde prejudiciële vraag in casu niet dienstig.

4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

5.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. alsook op een schending van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster is van mening dat de Commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door te stellen dat haar asielaanvraag ongegrond is daar ze geen verband zou houden met de criteria van de Conventie van Genève en dit zonder afdoende motivering.

Zij stelt dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar verhaal en dat van A. (RvV 28.332) enerzijds en hun oudere broer I. anderzijds.

I. en A. en R. zijn niet in dezelfde familie opgevoed. Na de geboorte van de oudere zus E. had de moeder gezondheidsproblemen en dit verklaart waarom zoveel tijd verlopen is tussen de oudere kinderen en de jongere (A. en R.). De kinderen leefden soms gedurende een tijd samen bij de ouders, soms leefden de jongste kinderen bij hun tante. Bij een rebellenopstand zijn de ouders gevlucht en waren de jongste kinderen bij hun tante. De problemen met de society waren verweven met de oorlogssituatie, waardoor de kinderen aan de tante werden toevertrouwd. R. en A. hadden als jonge kinderen het idee dat ze bij hun tante werden achtergelaten.

Verzoekster stelt dat het voor haar een vraagteken is waarom ze in 2007 werd ontdekt. Het is voor haar onmogelijk de ruime groep mensen te kennen die de 'society' vormen daar deze groep niet georganiseerd noch geïdentificeerd zijn.

Zij verwijst naar artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève en naar de definitie van Vanheule D. Verzoekster stelt dat het element "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst en dat het element "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen bestaat.

Ter terechtzitting legt verzoekster een uittreksel neer uit de internetsite van de "Daily Observer".

5.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verweerder merkt terecht op dat de bestreden beslissing helemaal niet stelt dat verzoeksters asielmotieven geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. De bestreden beslissing stelt daarentegen dat verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in de zin van de Conventie van Genève omwille van een aantal vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

In casu diende te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen cruciale tegenstrijdigheden bevatten in vergelijking met de verklaringen van haar oudere broer I. T. (CG 99/25680, stuk 18). Zo stelde verzoekster dat zij en haar broer A. bij hun tante werden ondergebracht omwille van de het feit dat hun vader en moeder op de vlucht waren geslagen uit angst voor de Sande Society respectievelijk Poro Society, hetgeen het kernelement is van haar asielrelaas. Verzoeksters oudere broer (I.) daarentegen, verklaarde dat verzoekster en haar broer zouden zijn ondergebracht bij hun tante omwille van de gezondheidsproblemen waarmee hun moeder indertijd kampte (stuk 18, p.4). Daarenboven ondermijnen verschillende andere elementen de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Zo verklaarde verzoekster dat hun ouders Liberia zouden zijn ontvlucht omdat er druk op hen zou zijn uitgeoefend geweest om verzoekster en haar broer A. te laten toetreden tot de Sande Society respectievelijk Poro Society. Verweerder stelt terecht dat het uiterst merkwaardig is dat verzoekster en haar broer niet werden meegenomen door hun ouders, hoewel ze volgens haar verklaringen het middelpunt van de vervolging zouden zijn geweest. Dit klemmt des te meer daar (i) zij en haar broer werden ondergebracht bij hun tante die in dezelfde straat woonde (ii) zij in de daaropvolgende tijd nog steeds naar dezelfde school zijn gegaan als voorheen. Ook het feit dat verzoekster na de beweerde vlucht van haar ouders nog zeven jaar ongemoeid is gelaten door de Sande Society is niet in overeenstemming met

haar aangehaalde vrees. Verzoekster wist daarenboven slechts vage verklaringen af te leggen over de personen van wie de vervolging zou zijn uitgegaan, hoewel ze beweert dat haar vader en tante regelmatig bedreigd zouden zijn geweest.

Het ter terechtzitting neerlegde artikel van de "Daily Observer" kan verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen daar het betrekking heeft op het Buuyao Chieftdom, Nimba County, terwijl verzoekster afkomstig is uit Monrovia, dat niet in Nimba County is gelegen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het CGVS en dat verzoekster tijdens die gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt niet dienstig weerlegd ten gevolge waarvan zij door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoekster werpt op dat ze op zijn minst in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde daar haar rechten niet gevrijwaard zijn in haar land van herkomst. Zij voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M.

6.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie sub 5.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 maart 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.